

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.391 van 13 november 2012
in de zaak A. 197.671/IX-6939**

In zake : Christine CUVELIER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 12 juli 2010 van de commissaris-generaal van de federale politie waarbij Christine Cuvelier wordt herplaatst naar de dienst CGLX als adjunct-diensthooft van de dienst excellente politiezorg.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 210.068 van 23 december 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Bij arrest nr. 218.313 van 5 maart 2012 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat ermee belast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Auditeur Melissa Celis heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 november 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaat Peter Crispyn verschijnt voor de verzoekster, en adviseur Els Van Rossem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 218.313 van 5 maart 2012.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij betwist in haar laatste memorie het actueel belang van de verzoekster om reden dat zij met haar instemming vanaf 28 oktober 2011 opnieuw herplaatst is -met name naar de functie “diensthoofd binnen DGS - Dienst Intern Toezicht”- en een vernietiging van de bestreden overplaatsing haar geen enkel voordeel meer kan opleveren.

5. De verzoekster brengt daar tegenin dat, hoewel in haar nieuwe functie “nagenoeg alles beter is” dan in de functie bij CGLX zoals zij die moet invullen, zij daarmee nog altijd tewerkgesteld is in een functie die niet beantwoordt aan de functie van diensthoofd DSEF.

Beoordeling

6. De Raad van State kan de redenering van de verzoekster volgen: haar instemming met een nieuwe herplaatsing kan niet zonder meer begrepen worden als het definitief achter zich laten van haar verleden en ontnemt haar niet het belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat zij haar situatie wenste te verbeteren betekent niet dat zij niet meer geïnteresseerd zou zijn in het bezetten van de functie van diensthoofd DSEF begrepen als het hoofd van de school en zij heeft geen enkele daad gesteld die kan worden begrepen als een afstand van het onderhavige beroep. Daaruit volgt dat de verzoekster nog blijk geeft van het vereiste actueel belang en dat de verwerende partij, in geval van vernietiging, voor het verlenen van rechtsherstel geen rekening mag houden met de laatste herplaatsing.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoekster voert de schending aan van de rechten van verdediging en van de hoorplicht. Zij stelt dat maatregelen die een ambtenaar nadeel berokkenen, en zeker maatregelen die steunen op feiten die haar als een tekortkoming worden aangerekend, niet genomen kunnen worden zonder dat de betrokkene in de gelegenheid werd gesteld op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen ten aanzien van de determinerende motieven van de voorgenomen maatregel.

Aangezien de bestreden maatregel door de commissaris-generaal genomen werd, was hij het die haar moest horen en kon hij niet voortgaan op het voorstel van directeur-generaal Van Branteghem en de schriftelijke reactie van de verzoekster op dat voorstel, aangezien er binnen het bestuur van diezelfde directeur-generaal mistoestanden bestonden met betrekking tot de uitoefening van de functie van diensthoofd van de federale school. Zij stelt niet te begrijpen waarom directeur-generaal Van Branteghem eerst haar overplaatsing naar DSEF in naam van de commissaris-generaal ondertekende om dan nu in zijn advies/voorstel te stellen dat de functie niet ingevuld moet worden. Voorts verwijst de bestreden beslissing niet naar haar opmerkingen op het verslag van haar onderhoud met de directeur-generaal, waarin zij had aangegeven bemerkingen te hebben bij de vermelding dat de directeur-generaal de functie van diensthoofd niet wenste in te vullen terwijl dat nooit tegenover haar gecommuniceerd werd. Zeker over dat pertinent gegeven had zij haar standpunt moeten kunnen mededelen aan de commissaris-generaal.

8. De verwerende partij beantwoordt het middel als volgt: het recht van verdediging geldt alleen in straf- en tuchtzaken, maar hier gaat het niet om een

dergelijke aangelegenheid; de hoorplicht houdt alleen in dat de betrokkene moet kunnen opkomen voor zijn belangen, maar dit moet niet noodzakelijk mondeling gebeuren. Overigens kadert de bestreden beslissing in de organisatie van de dienst en is het een maatregel van inwendige orde waarvoor geen hoorplicht geldt. In ieder geval heeft het bestuur de verzoekster gehoord en haar de gelegenheid gegeven haar opmerkingen op het ontwerpadvies van de directeur-generaal over te maken; meer nog, de verzoekster heeft gereageerd op de hoorzitting en door zich aan te sluiten bij het advies van de directeur-generaal heeft de commissaris-generaal die opmerkingen in zijn beslissing betrokken en geoordeeld dat hij over voldoende elementen beschikte om een beslissing te nemen. De bestreden beslissing verwijst niet expliciet naar de opmerkingen van de verzoekster op het verslag van het mondeling onderhoud van 21 juni 2010, maar die verwijzing ligt wel vervat in het advies van de directeur-generaal, waaruit blijkt dat het bestuur, globaal genomen, de opmerkingen van de verzoekster in overweging genomen heeft.

9. De verzoekster repliceert dat de verwerende partij niet antwoordt op haar bemerking dat zij moest worden gehoord over een aantal concrete elementen, die nochtans pertinent waren en betrekking hadden op de advisering van directeur-generaal Van Branteghem. Zij stelt ook dat haar geen ander advies van DGS bekend is dan hetgeen haar in ontwerp op 21 mei 2010 werd overgemaakt; zij heeft in de daaropvolgende periode haar bemerkingen opgestuurd. In het administratief dossier is het verslag van 5 juli 2010 opgenomen waarmee haar opmerkingen worden besproken, maar het is niet duidelijk of deze opmerkingen inderdaad aan de commissaris-generaal bekend waren, aangezien de bestreden beslissing er geen gewag van maakt.

10. In haar laatste memorie stelt de verzoekster vooreerst de pertinentie in vraag van het onderscheid tussen de hoorplicht en de rechten van verdediging wanneer een ordemaatregel even zware gevolgen heeft als een tuchtstraf. Zij voegt daaraan toe dat zij niet echt “gehoord” werd door de directeur-generaal die daartoe door de commissaris-generaal gemachtigd was,

maar dat zij in fasen uitleg heeft verschaft aan de directeur-generaal die in deze zaak als adviserende overheid optrad en niet nuttig -want niet met een totaalbeeld- voor haar belangen is kunnen opkomen, zeker nu dit moest gebeuren bij iemand die betrokken partij in de zaak was. In ieder geval twijfelt zij of de commissaris-generaal kennis had van alle documenten waarin zij haar visie tot uiting heeft gebracht.

Beoordeling

11. In strafzaken, en bij afgeleide daarvan ook in tuchtzaken, gelden de rechten van verdediging. Bij andere maatregelen geldt het -minder stringent- beginsel van de hoorplicht, dat de ambtenaar garandeert dat hij nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Het onderscheid tussen beide ligt in de finaliteit van de maatregel -straffen in het ene geval, de goede werking van de dienst regelen in het andere- en de omstandigheid dat een ordemaatregel voor de ambtenaar misschien ernstiger gevolgen kan hebben dan een tuchtstraf doet dat onderscheid niet teniet.

De verzoekster moest in dit geval de mogelijkheid hebben om haar visie op de geplande herplaatsing ter kennis van het bestuur te brengen.

12. De bestreden herplaatsing steunt op de verstoorde relatie tussen de verzoekster en de directeur DSE, doordat de verzoekster bij haar aantreden als “diensthoofd” DSEF niet heeft aanvaard dat zij zich enkel zou bezighouden met EPZ, zoals de directeur DSE en de directeur-generaal haar aanwijzing opvatten. De verzoekster heeft er steeds op aangedrongen de functie van “diensthoofd” waarin zij herplaatst was, in al haar aspecten op te nemen.

13. Uit het dossier blijkt duidelijk dat de verzoekster het probleem waarvoor zij herplaatst werd goed kende -reeds op 19 maart 2010 werd zij daarover door de directeur DSE aangeschreven- en dat zij met volledige kennis van zaken heeft geantwoord aan de directeur DSE en de directeur-generaal middels haar nota's van 30 maart 2010 en van 5 mei 2010. Zij wist dus dat de hiërarchie haar

herplaatsing naar de functie van “diensthoofd DSEF” niet bedoelde als een aanwijzing als hoofd van de school maar als een aanwijzing om voltijds EPZ te coördineren en dat er daarom naar een andere functie moest worden uitgekeken. De stukken in het dossier tonen aan dat de verzoekster daarover klaar en duidelijk een standpunt ingenomen heeft. Zij heeft haar mening over haar geplande verwijdering uit de functie van diensthoofd DSEF aan het bestuur kunnen mededelen.

De commissaris-generaal beschikte op het ogenblik van zijn beslissing over een dossier waarin alle briefwisseling die tussen de verzoekster enerzijds en de directeur DSE en de directeur-generaal DGS anderzijds gevoerd werd, opgenomen was en waarin het standpunt van de verzoekster duidelijk vermeld werd.

14. De verzoekster is van oordeel dat in dit geval bijzondere omstandigheden verantwoordden dat zij de gelegenheid zou krijgen om haar standpunt tegenover de commissaris-generaal zelf te verduidelijken. Zij verwijst naar de bijzondere positie waarin de directeur-generaal, die de gesprekken met haar voerde en een voorstel moest formuleren, verkeerde, naar mistoestanden binnen DGS en naar haar repliek op het proces-verbaal van haar ontmoeting met de directeur-generaal DGS.

15. De verzoekster moest niet persoonlijk door de commissaris-generaal gehoord worden. De omstandigheid dat de directeur-generaal DGS niet formeel gemandateerd was om met de verzoekster te spreken, maar dat de directeur-generaal overeenkomstig artikel VI.II.86 RPPol in de zaak is tussengekomen als adviesverlenende overheid, verandert niets aan de efficiëntie van de gesprekken die hij gevoerd heeft en tast de regelmatigheid van het horen niet aan.

16. De verzoekster verwijst naar mistoestanden binnen DGS. Zij verwijst daarmee naar afspraken die volgens haar binnen die directie-generaal

zouden zijn gemaakt om de leiding van de politieschool met een waarnemende aanstelling te laten voortduren. Op de keper beschouwd brengt zij daarmee evenwel geen probleem aan met betrekking tot haar horen, maar stelt zij impliciet de objectiviteit van de directeur-generaal in vraag. En wat dat betreft verschaft zij geen enkele aanwijzing dat de directeur-generaal in zijn verslag aan de commissaris-generaal of in de andere verslagen van zijn gesprekken met de verzoekster het standpunt dat zij bij hem heeft uiteengezet over de invulling van de functie van diensthoofd niet correct zou hebben weergegeven.

De verzoekster stelt dat het niet zeker is dat de commissaris-generaal kennis gekregen heeft van haar nota van 1 juli 2010 waarin zij inzonderheid stelt dat haar nooit is medegedeeld dat de functie van diensthoofd DSEF niet meer zou worden ingevuld. Daartegen dient te worden ingebracht, vooreerst dat de nota van 5 juli 2010 waarmee de directeur-generaal DGS het dossier aan de commissaris-generaal voor beslissing overmaakt in haar referenties, alsook in haar besluit wel degelijk verwijst naar de nota van de verzoekster en vervolgens dat die bemerking niet relevant is, aangezien de verzoekster gehoord moest worden over de noodzaak van haar verwijdering uit DSEF omdat haar verwachtingen niet konden worden vervuld en de verzoekster zich niet wou neerleggen bij de visie van de hiërarchie over de inhoud van haar functie, en dat probleem niet verbonden is met de vraag of de functie nog zou worden behouden.

17. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

18. De verzoekster stelt dat het advies van de directeur-generaal DGS van 5 juli 2010, waarnaar de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verwijst, niet voldoet aan de formele en de materiële motiveringsverplichting en, subsidiair, dat het ook het redelijkheidsbeginsel schendt. Zij is van

oordeel dat de motieven die in dit advies zijn vermeld -zij ziet er vijf- niet pertinent zijn omdat er voorbijgegaan wordt aan het feitelijk gegeven dat de bezetting van de functie van diensthoofd DSEF enkele maanden eerder -toen zij door dezelfde directeur-generaal als diensthoofd werd aangesteld- wel noodzakelijk werd geacht en het advies niet uiteenzet waarom dat feit niet in de overwegingen betrokken wordt. Daardoor is tekortgekomen aan de formele motiveringsverplichting.

Maar ook inhoudelijk faalt de stelling van de directeur-generaal. Waar in het advies wordt gesteld dat er “geen behoefte is aan een nieuw diensthoofd”, wordt dit tegengesproken door het feit dat zij voor de functie werd aangetrokken en dat er een waarnemend diensthoofd werd aangesteld met de verplichting om de functie op 1 maart 2010 bij mobiliteit open te verklaren. Ook de verwijzing naar de reorganisatie van DGS wegens de “transversale werking”, de toekomstige organisatietabellen en de op til zijnde reorganisatie van de scholen kunnen, in datzelfde kader bekeken, niet verantwoorden waarom de verzoekster van de functie van diensthoofd DSEF wordt afgehouden; bovendien is het in die redenering niet te begrijpen waarom de diensthoofden van de andere scholen wel hun functie blijven behouden. Ook de verwijzing naar de verstoorde relatie met hoofdcommissaris Mahaux kan geen deugdelijk draagvlak vormen voor de bestreden beslissing, want die verstoring gaat precies over de vraag naar de invulling van de functie van diensthoofd en uit niets blijkt dat de verstoorde persoonlijke relatie afspiegelt op de werking van de directie.

De verzoekster verwijst ten slotte, subsidiair, naar de schending van het redelijkheidsbeginsel omdat de verwijzing naar een toekomstige reorganisatie van de scholen -er zijn er drie- niet rechtvaardigt waarom alleen de situatie in haar school geregeld moet worden, omdat de verwerende partij toch nog maar enkele maanden voordien stelde dat er wel degelijk een behoefte was aan een nieuw diensthoofd DSEF en omdat de verwerende partij, waar zij het niet verantwoord vindt een personeelslid met veel ervaring en kennis tewerk te stellen in een niet-prioritaire en uitdovende plaats, dat personeelslid dan toch tewerkstelt in de dienst EPZ waar zij moet werken onder een waarnemend diensthoofd met een

lagere graad en in een functie die minder overeenstemt met haar competenties en ervaring.

19. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster in maart 2010 naar DSEF overgeplaatst werd om haar de mogelijkheid te geven het project dat haar was toegewezen vorm te kunnen geven. Zij verwijst naar de op til zijnde hervorming van de politiescholen en naar haar besluit, in de loop van de uitwerking van die hervorming, dat de functie waarin zij de verzoekster kon tewerkstellen uitdovend was, dat zij geen toekomstperspectieven gaf en dat een andere tewerkstelling aangewezen was. Dat is verwoord in de motieven die de directeur-generaal in zijn advies heeft vermeld en er is op dat vlak voldaan aan de formele motiveringswet.

De verwerende partij stelt voorts dat het de overheid is die beslist hoe de reorganisatie van haar diensten er zal uitzien en dat het haar toekomt te oordelen waar nog een diensthoofd vereist is. Elke dienst heeft zijn functionaliteit en dus kan de situatie in de drie scholen niet vergeleken worden; zo heeft het bestuur geoordeeld dat DSEF rechtstreeks door de directeur DSE kan worden geleid. Zij stelt dat uit de motivering in haar geheel genomen blijkt dat zij deugdelijke gronden had om tot de herplaatsing te besluiten.

20. In haar memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster dat de verwerende partij de feiten niet correct weergeeft waar zij verwijst naar de realisatie van het haar toevertrouwde project en naar de “op til staande reorganisatie”, die overigens na een jaar nog altijd geen vorm gekregen heeft.

21. In haar laatste memorie benadrukt de verzoekster dat er onvoldoende rekening gehouden is met alle pertinente concrete gegevens en dat bijgevolg de formele motiveringsverplichting geschonden is. Met name blijkt het bestuur er oorspronkelijk van uitgegaan te zijn dat er nood was aan de functie van diensthoofd om die stelling na enkele maanden te verlaten zonder verduidelijking. De aangehaalde motieven zijn ook niet deugdelijk, inzonderheid niet omdat de

verwerende partij geen enkel bewijs levert van haar stelling dat het van meet af aan haar bedoeling was om de verzoekster alleen maar met EPZ te belasten, terwijl zij zelf bewust gekozen heeft voor de functie van diensthoofd; er is inderdaad onenigheid geweest, maar dat had de directeur-generaal kunnen vermijden door klare taal te spreken en aldus de directeur DSE te overtuigen; in haar brief van 5 mei 2010 heeft zij niets anders gedaan dan gewezen op de nefaste gevolgen van de onduidelijkheid.

Beoordeling

22. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de nota van de directeur-generaal DGS en sluit zich daar volledig bij aan. De motieven liggen dus vervat in die nota, die de verzoekster kende.

De bestreden beslissing steunt aldus op de overweging dat, vertrekkend van de feitelijke vaststelling dat de verzoekster op het standpunt blijft dat zij -omdat zij formeel aangesteld werd als diensthoofd DSEF- niet akkoord kan gaan met een opdracht om ten behoeve van DGS een of meerdere projecten te coördineren, zij herplaatst wordt. De redenen daarvoor zijn:

- De verhouding en de communicatie tussen de directeur DSE en de verzoekster zijn ernstig verstoord door een fundamenteel tegenstrijdige stellingname. Deze verstoorde verstandhouding heeft een nefaste impact op de werking van de directie van de opleiding en op het personeel.
- Een transversale werking tussen en binnen de directies is belangrijk. Structurele veranderingen moeten daar ondersteuning voor bieden en het project van de reorganisatie DGS is daar het gevolg van. De verregaande decentralisatie op DSE moet in het licht hiervan verder afgebouwd worden. Daarom is er geen behoefte aan een nieuw diensthoofd DSEF en wordt deze functie niet meer ingevuld. In afwachting van een reorganisatie van de ingerichte scholen zal de functie van diensthoofd DSEF waargenomen worden door de directeur DSE.
- Door de op til zijnde reorganisatie van de ingerichte scholen (DSEF, DSEO en DSER) zou het verder uitoefenen van de uitdovende functie van diensthoofd

DSEF weinig toekomstperspectief bieden aan de verzoekster. In het belang van de organisatie moet verzoekster, gezien haar competenties en ervaring, ingezet worden op een functie die beantwoordt aan haar niveau.

- Budgettair is het niet verantwoord een hoofdcommissaris met de ervaring en kennis van de verzoekster verder te laten functioneren op een voor de organisatie niet-prioritaire en uitdovende plaats.
- Er is wel nood aan een adjunct-diensthofd voor de dienst EPZ op de directie van de relaties met de lokale politie CGLX. De organisatie heeft de verzoekster nodig in deze functie waar zij een daadwerkelijke meerwaarde kan betekenen. Over het uitvoeren van een project in het kader van EPZ is trouwens nooit enige betwisting geweest.

23. Volgens de verzoekster zijn die redenen naast de kwestie omdat enkele maanden eerder de directeur-generaal de bezetting van de functie van diensthofd DSEF wel nog noodzakelijk achtte -zij werd aangetrokken en aangesteld en tot haar aanstelling was iemand waarnemend met de functie belast-; derhalve had de directeur-generaal in de bestreden beslissing moeten uiteenzetten waarom hij van houding veranderd was.

24. De verzoekster heeft, na haar affectatie op de betrekking van diensthofd DSEF met ingang van 1 maart 2010, vernomen -de nota van 2 maart 2010 waarvan zij op 11 maart 2010 kennis heeft genomen- dat zij door de directeur DSE belast werd met de coördinatie van EPZ binnen de structuur van de opleiding. Zij houdt vol dat die opdracht niet strookt met haar affectatie zoals zij die opgevat had; de verwerende partij daarentegen stelt dat de verzoekster wist dat zij organiek in de functie van diensthofd zou worden geplaatst maar met de specifieke opdracht inzake EPZ, waarbij dan het beheer van de school door personeelsleden van DSE zou worden waargenomen.

De Raad van State kan niet uitmaken wie van beiden in die discussie gelijk heeft: hij beschikt alleen over verklaringen die dateren van na de aanstelling tot diensthofd; die staan diametraal tegenover elkaar en van de

gesprekken voorafgaand aan die aanstelling bestaat geen schriftelijke neerslag. De Raad van State moet derhalve, de gewone regels van de bewijsvoering volgend, vaststellen dat de verzoekster het bewijs van haar beweringen niet levert en zelfs geen begin van bewijs aanbrengt. In ieder geval diende de verzoekster te weten dat een bestuur, bij de concrete invulling van betrekkingen, de mogelijkheid heeft om bepaalde accenten te leggen in de opdrachten, bijvoorbeeld in het kader van de heroriëntatie van de beleidsopties. Daarbij komt dat de directeur, in het kader van de discussie die met de verzoekster rees, kort na haar aanstelling duidelijk uiteengezet heeft in welk kader haar aanstelling was verleend -de nota van 19 maart 2010- en dat de verzoekster in haar antwoord daarop -haar brief van 30 maart 2010 en latere nota's- niet verder komt dan te stellen dat de nota van 19 maart 2010 “niet de werkelijke afspraken en werkzaamheden weergeven betreffende mijn herplaatsing” om dan steeds te verwijzen naar haar formele aanstelling als “diensthoofd”. Een en ander, inzonderheid de openheid die de verwerende partij aan de dag gelegd heeft en de verhullende of ontwijkende antwoorden daarop van de verzoekster, brengt de Raad van State ertoe de visie van de verwerende partij bij te vallen.

25. De verzoekster wordt niet gevolgd in haar stelling dat het bestuur bij haar aantreden als diensthoofd de daadwerkelijke invulling, in al haar aspecten, van de functie beoogde. In de bestreden beslissing worden dan ook geen motieven achtergehouden. De beslissing voldoet aan de formele motiveringsplicht.

26. Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad van State onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen.

De verstoring van de relatie tussen personen -wat de verzoekster ook niet betwist- is onmiskenbaar het doorslaggevend motief om de verzoekster te herplaatsen. Die verstoring moet, nu hiervoor is gebleken dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de werkelijke leiding van de politieschool DSEF haar

concreet door de bevoegde personen was toegezegd, in eerste instantie aan de opstelling van de verzoekster toegeschreven worden. Het is een deugdelijke reden voor de herplaatsing.

De uiteenzetting betreffende de noodzaak van een effectief diensthoofd DSEF, het uitdovend karakter van de functie en de maximale benutting van de beschikbare middelen inzake personeel is daaraan ondergeschikt en derhalve niet rechtstreeks relevant om de vraag naar de deugdelijkheid van de nieuwe herplaatsing te beantwoorden. De verwerende partij heeft immers vastgesteld dat de verzoekster zich een verkeerd beeld had gevormd over de inhoud die de verwerende partij aan haar functie wou geven, dat de situatie daarom onwerkbaar was geworden en dat de verzoekster diende te worden herplaatst in een functie waar zij maximaal benuttd kon worden.

27. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 november 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche